

FÉNYSGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak főtstvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnök. Kiadóhivatal Budapest, I. Hidegkúti-út 123/a.

DRÁGA NÉV.

Minden betűje ragyog és világít,
az éjszakában sugárt hintve jár.
Benne látom zöldelni Kelet fáit,
a Jordán hús hulláma benne vár.
A Genezáret habjai csobognak, . . .
Halvány árnyai halászcsoznakoknak
ott ringatóznak holdfényes vizen . . .
Vezet ez a név és az én hitem.

Ott járok én is lépteit követve.
Elöttem János, Peter ott halad,
s mind, aki életét kezébe tette . . .
Boldog dalt zengenek a madarak!
Elvisz ez a név fel a Golgotára:
ott is ez van írva a keresztfára,
s elvezet onnan a feltámadásig!
Elvezet engem tovább is, tovább is!

Haza vezet! Minden betűje fáklya,
s előttem jár a hosszú vándorúton.
Szent fényinél szemem a célt is látja
és az utamat diadallal futom.
Mélységek felett és a vizen járok,
előttem eltűnnek minden határok,
hisz, ha a lábam tövisekre hág is,
Jézus hű neve biztat és világít!

Belák Erzsébet.

„Bízzál... az Úrban, mert az Úrnál van kegyelem és bőséges nála a szabadítás.”

Zsolt. 130: 7.

Március 15-ike, szabadság napja! Ezen a napon minden a szabadság gondolatát árasztja felénk. A kifakadó zöld rügyecskék a szabadság illatát lehelik. A téli álmát alvó természet igyekszik lerázni bilincseit és új életre kel. Itt is, ott is sarjadoznak a zöld fűszálak és előbújnak, félretolva a szabadságukat korlátozó hervadt, barna, öreg faleveleket.

A gyermekek ragyogó szemmel, nemzeti színű kokárdával mennek az utcán és a szabadságot dicsőítő ünnepi verseiket mondogatják. Szabadság, élet...

De vajjon mindaz szabadság, amit annak mondanak? Vajjon ti szabadság után sóvárgó, szabadságot hirdető emberek mind szabadok vagytok? Szabadok a szó igazi értelmében. Szabadok környezetetekről, a társadalmi és egyéb kötelekektől? Szabadok rossz szokásaitoktól, kívánságaitoktól, bűnös vágyaitoktól, önmagatoktól?! Ha nem, akkor ne gondoljátok és ne mondjátok, hogy szabadok vagytok, mert a szabadság nem egy ünnepélyes alkalom, amikor ünnepi díszet öltve, szép beszédekkel mondunk, a szabadság felséges, nagy lehetőség... A szabadság egy állapot, amikor minden bilincs le hull. A szabadság az valami csodálatosan nagy élménye a léleknek.

Szabad vagy-e ilyen értelemben kedves Testvérem?! Ha nem, keresd a köteleket, hogy hol vág, a bilincset, hogy hol nyom? Vagy te egészen mást értettél szabadság alatt? Egészen téves úton haladtál? — Talán a szabadság után vágyódva, a szabadságot keresve

rabigába kerültél? Vagy pókháló módjára körülfonó kötelékbe tévedt lábad, amelyből kiszabadulni nem tudtál? Vagy szabadságot keresve a bűn sötét útvesztőjében vesztél el? Vagy saját kívánságaidnak engedve betegség, bűn rabja lettél?...

Akár így, akár úgy jutottál bele, benne vagy! És ma, a szabadság ünnepén jobban, mint valaha, vágyódsz szabadság után. Az a kérdés, hogy érzed-e, hogy rab vagy, ha igen, úgy kiáltasz szabadítás, segítség után. Ha érzed, ha tudod, akkor nem vagy megelégedve állapotoddal és változtatni szeretnél rajta. Magad nem tudsz. Óh, hogy szeretne az a légy is szabadulni a pókháló hajszálvékony szálai közül és nem tud, mert mindig jobban körül fogják, behálózzák a finom, gyilkos szálacskákat. Magad nem tudsz, ne is erőlködjél, mert önkarsóddal mindig mélyebbre jutsz, de... »Bízzál... az Urban, mert az Úrnál van a kegyelem és bőséges nála a szabadítás!« Az Úrnál van a kegyelem, — soha ki nem apadó forrás, amely értem is, érted is buzog. Az Úrnál van a kegyelem, amely mindenre elég. Az Ő vére mindent eltöröl. »Bőséges nála a szabadítás.« Ha Hozzá fordulsz hittel, az Ő kegyelmére támaszkodva megszabadít minden megkötözöttségedtől, minden bűnödtől. Leoldja minden láncodat, felnyitja minden béklyódat és te szabadon dicsőíted az Ő szent nevét. Nála bőséges a szabadítás, de csak Nála, Általa, Vele. És te szabad leszel mindentől, mindenkitől. Vágyol-e ilyen szabadságra?

Dr. F. M. dtf.

A győzelem felülről jön, de nem mindenki vágyódik utána.

KÜLMISSZIÓ

Kínából.

»Az Ur lesz néked örök világosságod és Istened lesz ékességed...«

Zeó, az öreg nagyapa október 4-én meghalt. Halála pillanatáig hűséges bizonyágtevője volt az Urnak. 73 éves volt és ebből a nagy időből 70 esztendőt, — mint a többi pogány is — sötétségben, bűnben élt le. 50 éves korában súlyos szembaj következtében majdnem egészen megvakult, úgy, hogy csak két botra támaszkodva tudott kicsit a ház környékén mozogni. Habár annakidején iskolába járt, írni, olvasni tanult, most a legnagyobb betűt sem tudta elolvasni. A faluban mindenki félt tőle, indultatos, gonosz természete miatt. 1931-ben, mikor a faluban evangélizáló munkát kezdtek, hallotta először Isten Igéjét, amely úgy megragadta, hogy gyakori látogatója lett az összejöveteleknek. Az Ige világosságában hamarosan megismerte önmagát, meglátta bűneit és átadta magát az Ur Jézusnak. Ettől kezdve Isten örvendő gyermeke és buzgó keresztyén lett. — Szeme meggyógyult, látását visszanyerte s még a Biblia apró betűit is olvasta. Gyakran elment a missziónáriusokkal látogatni, hogy másoknak is elmondhassa az örömhírt. Közvetlen környezetéből is többeket elsegített az Evangélium megismeréséhez. — A forró nyár azon a vidéken sok betegség okozója, Zeó is így betegedett meg. Csak néhány napig tartott, s az Ur magához vette az örök dicsőségbe. — Utolsó nap pogány rokonai ágya körül állottak. Beesteledett, — s mikor fia lámpát gyújtott, azt mondta, hogy nem szükséges, mert olyan világosságot lát, amely nagyobb min-

den lámpafénynél. Megkérdezték, milyen világosságról beszél, most, mikor szinte egészen sötét van. Azt felelte, hogy ragyogó, fehér ruhás angyal jött az ágyához s körülötte minden világos. S az angyal megigérte: nemsokára magával viszi a mennyországba. Örült, hogy »haza« mehet.

„Imádkozzatok és buzgón kérjetelek.“

A Chihkiang-i árvaház gyermekei — mint általában a gyermekek — szeretnek este sokáig fennmaradni, és reggel későn kelni. Egyik este 9 órakor a missziónárius nő mégegyszer utánanézett, hogy csakugyan lefeküdtek-e a kislányok. Amint belépett, suttogó hangokat hallott, mintha néhányan élénken társalogtak volna. Jobban figyelt és akkor észrevette, hogy imádkoznak. Amint később megtudta, néhányan minden este imádkoztak, s a nagyobbak megtanították a kicsinyeket is. — Nagy öröm az, amikor láthatjuk, hogy kicsiny gyermeklelkek, hogy keresik az Istennel való kapcsolatot. Nem kényszer alatt, nem parancsszóra, hanem önként, csak a szívük vágyára hallgatva. És fokozza az örömet az a tudat, hogy ez ott történik kint a sötét pogány-világban. — Siessünk segítségükre a kis árváknak, imádkozunk mi is, hogy minél több pogány szívben fellobbanjon az Isten utáni vágy szikrája és békességet találjanak.

Isten gyermekeinek papi tisztjuk van. Ez a keresztyéniség tetőpontja. Tíz igaz megmenthette volna Sodomát. Mi, akik ismerjük az Urat, vagyunk az igazi hordozói családunknak, városunknak, hazánknak.

Idejében mondott szó.

Dr. Buttler Munkácsy gyönyörű képét: »Krisztus Pilátus előtt« szemlélte. Amikor épen menni akart, három úr lépett be. Vidámak, jókedvűek voltak, semmi komoly dolog nem foglalkoztatta őket. Hirtelen megálltak a kép előtt. Figyelmesen szemléltek és látták, hogy a kiállítás többi résztvevői csendesen emelik le a kalapjukat. »Néhány pillanat után« — beszéli dr. Buttler — »valaki megszólalt: »Az gondolom közelebb megyek, hogy jobban láthassam.« »Helyesen teszi barátom«, — feleltem — »tegyen úgy, minél közelebb megy Krisztushoz, annál több haszna lesz belőle«. Meglepetten nézett rám, majd ismét a képre nézett, s látszott, hogy gondolkozott: »Miért mondta ezt most nekem?«

»Mert meg vagyok győződve arról, hogy így is van. Menjen minél közelebb Krisztushoz.« »Ki ön tulajdonképen, uram?« A Krisztusképre nézve így, válaszoltam: »Negyvennyolc esztendeje kicsiny és gyenge tanítványa vagyok ennek az Urnak és jól ismerem Őt.« »Valóban?« — kérdezte csodálkozva. »Elfogadott engem, amikor hozzámentem, és azóta szüntelenül mellettem maradt. De önt is elfogadja, ha hozzá megy bűneivel együtt. Ő az Isten Báránya, aki a világ bűnét hordozza.«

Mélyen felsóhajtott és könnyes szemmel mondta: »Óh, uram, nem tudja, hogy milyen bűnös vagyok!« »A mi Urunk épen ilyen bűnösöket keres.«

Mialatt beszélgettünk, éreztem, hogy szavam szívébe hatolnak. Kis szünet után megragadta a kezem és így kiáltott: »Imádkozzék érttem! Imádkozzék, hogy Isten az én szegény, bűnös lelkemhez Jézus érdeméért irgalmas legyen!«

Ez a férfi Krisztus képe előtt megbékélt Istennel és új emberre lett.

Keservesen írtak.

Egy afrikai törzsnek különleges törvénye volt a sírásra vonatkozólag. Amikor tagjai bizonyos kort elérték, többet nem volt szabad sírniok. Jöjjön bár nyomorúság, szűkség, szomorúság, bánat, vagy halál, nem zavarhatta őket, csendben el kellett hordozniok. Egyik napon azonban ezt a törvényt súlyosan áthágták.

Keresztyén tanító jött ugyanis hozzájuk, s beszélt nékik az Ur Jézusról. Elmondta, hogy hogyan szereti az embereket, mennyi jót tett, amíg a földön járt és minden bűnös büntetését önként vállalta magára. Beszélt nékik arról is, mint futottak el tanítványai, hogyan tagadta meg Péter, ártatlanul miként ítélte el Pilátus. Elmondta, hogy megköpdösték, megcsúfolták s végül mint szenvedte el értünk a rettenetes kereszthalált. »Ezt a Megváltót« — folytatta tovább — »ma is megvetik, s Ő mégis minden bűnöst, a pogányokat is szereti és üdvözíteni akarja.« — A hallgatóságra mély benyomást tett mindez. Kemény szívük megrendült és a tiltott könnyek sűrűn gördültek alá fekete arcukon. Lehetetlen volt visszatartaniuk.

És te, közömbös tudsz maradni, amikor a Megváltó szenvedéséről és haláláról hallasz?

Mit tett Isten érted?

»Mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.« Róma 5:8.

»Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minénk?« Róma 8:32.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Márc. 16. I. Kor. 12:1—11. II. Móz. 33:17—23. Mózes vágyott látni az Urnak dicsőségét a maga teljességében, de az lehetetlen volt, mert annak fényességét emberi szív ki nem bírná. Isten azonban megérti az emberi szívnek ezt a vágyakozását, s annyit, amennyit elbír, minden embernek megmutat az Ő dicsőségéből, aki vágyakozik Ő vele találkozni. S ami különösen fontos, az ilyen lelket kösziklára állítja, amely meg nem inog. Ez a köszikla: Krisztus. Aki hitével erre áll, az mindig többet és többet meglát Isten dicsőségéből.

Márc. 17. Máté 15:21—28. I. Thess. 4:1—12. Luk. 10:17—20. I. Ján. 2:12—17. Nem elég nekünk Isten parancsolatait megtanulnunk, vagyis a fejünkbe bevennünk, hanem gyakorolnunk is kell őket. Erkölcsi tisztaság, szeretet, becsületes munka, három olyan parancsa Istennek, amelyet a gyakorlati életben feltétlenül meg kell valósítania Isten minden gyermekének. Növekedés, gyarapodás nem lehet az olyan keresztyének az életében, aki ezeken a parancsolatokon túlteszi magát. Mert, aki ezeket megveti, az a Szent Lélek Istent veti meg, aki velünk ezeket a parancsokat közli, s aki erőt is ad azoknak betöltésére mindenkinek, aki nem áll ellen Őneki.

Márc. 18. Zsolt. 147. I. Móz. 18:1—10, 15—16. Ábrahámon már előre is beteljesedett az az Ige, amely sokkal későbbben adatott Isten népének a zsidókhöz írt levél 13. rész 2. versében. Nem feledkezett meg a vendégszeretetről s tudtán kívül angyalokat vendéglélt meg. Az angyalok örvendetes üzenetet hoznak, a rég várt fiú közeli megérkezésének ígérését. S Isten ezt a többször kifejezett ígérket nem vonja vissza akkor sem, mikor Sára azt hitetlenül fogadja. Isten irgalmassága a mi hitetlenségünkénél is nagyobb.

Márc. 19. I. Kor. 12:12—31. I. Móz. 18:17—33. A Biblia történetének egyik legmegragadóbbika ez a jelenet. Ábrahám, mint a másokért való imádkozás mintaképe. Merész és mégis alázatos. Nem erőszakos, de kitartó. Bár tanulnánk tőle! S Isten, aki türelmes, irgalmas, a végsőig is elmenni kész a szeretetben, a megbocsátásban. Korlátot ebben csak szentsége szabhat. Mert a meg nem bánt, hivalkodó bünt nem bocsáthatja meg. De ha nem kegyelmezhet is Sodomának, talál reá módot, hogy a bár megfélemedett,

de mégis hívő Lótot kimentse.

Márc. 20. I. Kor. 13. I. Móz. 19:1—3; 12—29. Milyen nagy kegyelem Isten-től, hogy Lóttal együtt még annak családját is kész megmenteni Sodoma pusztulásából. De, aki nem akar megszabadulni, azt még Isten sem szabódhatja meg. Így járt Lót két veje S aki, miután már megszabadult, vissza kívánczik a bűnös világba, s újra afelé fordítja tekintetét, az úgy járhat, mint Lót felesége. Ha Isten kimentetheti a bűnből, akkor ne kacérkodjál újra a világgal, hanem kövesd egyenesen és határozottan az Urat.

Márc. 21. I. Kor. 15:1—11. I. Móz. 21:1—21. Az ígért fiú megszületik, de Ábrahám egykori kishitűségének, hogy nem tudta az ígérte beteljesedését megvárni, hanem elébe vágott Isten gondolatainak, s Izmaelt szerzett magának — most teremnek meg a késérű gyümölcsei. Izmael is akar valami lenni, s csüfölködőan nevetgél a nála sokkal kisebb Izsákon. S meg kell történnie a szakadásnak. Hágár és Izmael elűzetnek. Mennyi keserűséget szerez egy régi bűn sok embernek! De Isten nem hagyja el Hágárt és fiát sem.

Márc. 22. I. Kor. 15:12—28. I. Móz. 22:1—8. Ábrahám már elég bizonyosságát adta hitének és engedelmességének, hogy Isten most különösen nagy próbára tehesse. Isten nem enged meg számunkra nagyobb megkísértést, mint amit elszenvedhetünk. (I. Kor. 10:13.) Ő tudta, hogy Ábrahám ezt a nagy próbát is kiállja és nem fog elbukni. »S a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja.« (I. Kor. 10:13.) Ha még a kísértéssel szemben is, mennyivel inkább a próbával szemben, amelyet Ő küld reánk hitünk megbizonyítására.

Márc. 23. I. Kor. 15:29—49. Jer. 26:1—15. Isten profétáinak néha nagyon nehéz a helyzetök, mert súlyos szavakat kell mondaniuk olyanoknak, akik a szeretetteljes szavakra nem hallgattak és szívüket megkeményítették. De az Ur hűséges szolgálói nem zárkozhatnak el ez elől a nehézség elől, hanem föl kell venniök a harcot, még ha az avval végződik is, hogy mindenki ellenök támad és halálra méltónak jelenti ki őket. Jeremiás tudta, hogy magáért nem kell félnie. Az ő vére ártatlan vér, s ha kiontatik is, neki az nem árt. De annál inkább gyilkosainak, s

így most is azokat kell óvnia ettől a büntől.

Márc. 24. Luk. 11:14—28. Ef. 5:1—9. Luk. 9:51—56. I. Pét. 1:13—16. Jézus hűséges tanítványai sokszor türelmetlenek másokkal szemben. Szeretnék, ha az emberek egy csapásra mindjárt megtérnének, s ha az ellenkezőt tapasztalják nálok, akkor hajlandók volnának mindjárt kimondani rájuk az ítéletet. De Jézus nem azért jött, hogy az embereket elveszítse, hanem hogy megtartsa. Ehez pedig hosszútűró szeretet szükséges. Nem főlibök kell helyzetkedni az embereknek s ítélgetni, hanem hordozni kell őket és szolgálni nekik. Ez Jézus módszere, s ez terem jó gyümölcsöket.

Márc. 25. Zsolt. 148. I. Móz. 22:9—19. Az igazi engedelmesség nem jutalomért dolgozik, sőt áldozatot is kész hozni, de azért mindig megtalálja a maga jutalmát. Isten sohasem marad adós. Amivel Ő fizet, természetesen nem földi jutalom — bár ebben sem látnak szükségét Isten gyermekei —, hanem lelki javak, amelyek természetszerűen takadnak az engedelmességből, mert ez szorosabban összefűz bennünket az Urral, akiben az áldásoknak kifogyhatatlan mértéke van.

Márc. 26. I. Kor. 10:50—58. I. Móz. 23. Isten azt az áldást is megadja hűséges és engedelmes gyermekeinek, hogy a körülöttük levők szeretetét és tisztelőt megnyerik. Ábrahám élete bizonyára sokat mondott azoknak, akik megfigyelhették ezt az életet, úgy, hogy nyereségnek tartották, ha egy ilyen embernek valami szíveséget tehettek. Jellemző azonban, hogy Ábrahám nem fogadta el a szívességet ingyen. Nem akart emberektől függni, csak Istentől, akinek kegyelmét elfogadta.

Márc. 27. I. Kor. 16. I. Móz. 24:1—16. Ábrahám nagyon jól tudta, hogy hívőnek, hitetlennek felemás igában lenni nem jó, különösen a legfontosabb és legveszedelmesebb területen, a házasságban. Azért nem akarta, hogy fia pogány leányt vegyen feleségül. De viszont azt is tudta, hogy ez a most még pogány föld neki és az ő magvának van ígérve, tehát azt sem akarta, hogy fia itt hagyja ezt a földet s visszamenjen az ő régi hazájába. Azért kellett neki onnan hozni feleséget. Milyen jól megértette Ábrahám Istennek minden óhaját.

Márc. 28. II. Kor. 1:1—11. I. Móz.

24:17—33. A szolga imádságát Isten meghallgatja, valósággal szó szerint. S Eliezer a hálaadásról sem feledkezik meg, imádja az Urat. Milyen boldog minden út, amelyet az ember Istennel kezd meg s melynek minden részletét az Ő kezébe teszi le. Egész bizonyos, hogy lesz ok a hálaadásra. S nemcsak az egyes utazásokkal van ez így, hanem az egész földi életnek az utazásával, amely az Ur kezén a mennybe vezet.

Márc. 29. II. Kor. 1:12—22. I. Móz. 24:34—49. Eliezer előadása olyan egyszerű, olyan őszinte, és épen ezért olyan megragadó. Mi keresztyének is tanulhatnánk belőle. A mi társalodásunk épen ezeket a dolgokat nélkülözi. Vagy csináltan kegyeskedő és akkor nem egyszerű és őszinte, vagy egészen felületes és világias, akkor pedig kit ragadhatna meg? Legyen a beszédünk bizonyosságtétel, de csak arról, amit igazán tapasztaltunk, ami benne van a lelkünkben és az életünkben.

Márc. 30. II. Kor. 1:23—2:11. Esaiás 52:7—10. Isten Igéjének hirdetője legyen igazán örömdondó, hirdessen békességet, jót, szabadulást! Hiszen »evangélium« azt teszi: örömdontes izenet. Isten gyermekeinek helyzete lehet néha nagyon nehéz, érhetik szenvedések, szorongathatja az ellenség, de sohasem szabad elhomályosulni előttük azoknak a bizonyosságoknak, hogy az Ur megvizsgál, megszabadít. S aki ezt tudja, az tovább is fogja azt adni, s a vágyakozó, kereső lelkek örömmel fogják fogadni.

Márc. 31. Ján. 6:1—15. Róm. 5:1—11. Ján. 6:47—57. II. Kor. 7:4—10. Milyen másban találja Istennek gyermeke a vizsgálatát, az örömet, mint a világ gyermekei. Ezek az olyan helyzetben, amilyen Pál apostolé, tele volnának panasszal, zúgolódással, keszrűséggel. Pál pedig minden nyomorgattatás, harc és félelem között mindig megtalálja a vizsgálatát, mert Isten, aki épen a megálázottak vizsgálatója, őt is fölkeresi vizsgálatásával. S milyen kegyelem, hogy az Ur ennek a vizsgálatának a közlésére embereket használ föl, nemcsak Titust, hanem a Korinthusbeli gyülekezetet is, akinek ragaszkodása olyan nagy vizgás Pál számára, nemcsak azért, mert neki van benne öröme, hanem, mert tudja, hogy a korinthusiaknak van belőle lelki haszna.

Vargha Gyuláné.